ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Τα πράγματα είναι απλά. Απλά και εύκολα. Όσο εύκολες ήταν οι εργασίες που έχουν κάνει στη ζωή τους κάποιοι πολιτικοί μας ηγέτες, άριστοι κατά τα άλλα, και λάτρεις της σκληρής εργασίας.

Άμα είσαι γιατρός και σώζεις ζωές και μάχεσαι για να νιώθει ο άνθρωπος αξιοπρεπής μέσα στην ασθένειά σου, όπως ευτυχώς συμβαίνει με τους περισσότερους γιατρούς, και δεν παίρνεις φακελάκια ως προϋπόθεση για να τους αναλάβεις, η κοινωνία, επίσημη και ανεπίσημη, σου χαρίζει απλόχερα το χειροκρότημά της. Σε στύβει στις υπερωρίες και ακόμα στις χρωστάει.

Γιατρουδάκι σε ανεβάζει γιατρουδάκο σε κατεβάζει. Ενώ αν είσαι από τους άλλους, τους εκβιαστές, η κοινωνία, επίσημη και ανεπίσημη, σε ανταμείβει. Σε κάνει καθηγητή, μεγαλογιατρό με πουράκλες στο γραφείο σου κάτω από το «απαγορεύεται το κάπνισμα». Μέχρι και πρύτανη μπορεί να σε κάνει για να έχεις τον έλεγχο και να τα κονομάς από παντού ή και ειδικό σε κάποια από τις επιστημονικές επιτροπές για να έχουν οι ιθύνοντες το κεφάλι τους ήσυχο.

Άμα είσαι άνθρωπος του μόχθου, του μεροκάματου και της καθημερινής βιοπάλης, η κοινωνία, επίσημη και ανεπίσημη, σε έχει κυριολεκτικά χεσμένο. Μόνο η μάνα σου σε θυμάται και μόνο αυτή νιώθει το τι περνάς. Ποιος νοιάζεται αν έχεις να περάσεις το μήνα, αν έχεις για το ενοίκιο, αν σου φτάνουν για τη δόση του δανείου, αν έχεις φαΐ στο πιάτο κάθε που γυρνάς στο σπίτι ή αν δουλεύεις ένα σκασμό ώρες κάθε μέρα;

Αν είσαι όμως μέγας πληρωμένος ξεχασμένος και ξεγραμμένος μαχητής και μπορείς και επιβιώνεις σε στημένες κακουχίες κάπου εκεί στην καραϊβική τότε η κοινωνία, επίσημη και

ανεπίσημη, σε έχει περί πολλού. Σε περιμένει στα αεροδρόμια για να σε επευφημήσει λες και ανακάλυψες το φάρμακο για τον καρκίνο, λες και έβαλες έστω ένα λιθαράκι, έναν κόκκο άμμου βρε αδερφέ για να φτιάξει ένα σκαλί για να πατήσει ο «άνθρωπος» και να δικαιολογήσει το όνομά του. Σου ετοιμάζει συνεντεύξεις σε κανάλια πανελλαδικής εμβέλειας για να αναλύσεις τις κραυγές που έβγαζες όταν βουτούσες στα λασπόνερα ξυπνώντας ακόμη και στα τσακάλια ακόμη πιο ζωώδη ένστικτα.

Αν πάλι είσαι μισθωμένος αγρότης σε φάρμα, τέτοιος αγρότης που σηκώνεται ο φράχτης, παίρνει των ομματιών του και πάει μετανάστης στην Παταγονία, και ουρλιάζεις χωρίς λόγο όλη την ώρα κάνοντας τον άγριο και τον τσαμπουκαλεμένο, η κοινωνία, επίσημη και ανεπίσημη, σε προβάλλει σαν πρότυπο. Να γαμπρός για τις κόρες τις έμορφες. Και δώστου τα κανάλια να σε κυνηγάνε για μια σου λέξη, τι λέξη δηλαδή, για ένα σου μουγκρητό έστω για ένα σου γέλιο για να λάμψει η λευκασμένη οδοντοστοιχία σου.

Αν όμως είσαι αγρότης κανονικός, από αυτούς που μυρίζουν το χώμα και καταλαβαίνουν αν και πόσο διψάει, από αυτούς που παλεύουν μη τη γη για να ζήσουν οι ίδιοι και οι οικογένειές τους τότε η κοινωνία, επίσημη και ανεπίσημη, θα σε πει τεμπέλη και καφενόβιο που ζεις με τις επιδοτήσεις και κλείνεις τις εθνικές οδούς του Μπόμπολα και δεν αφήνεις τον Πέτρο να πάει να δει τη μανούλα του και στενοχωριέται ο Πέτρος και οι όμοιοί του. Και σε λίγα χρόνια εκεί που χρωστούσε και της Μιχαλούς κατορθώνει και μας κάνει τη χάρη να προσφέρει και

πάλι με τα έντυπά του στο

Όμως ευτυχώς για όλους εμάς τους υπόλοιπους που δεν είμαστε μέλη της κοινωνίας ούτε της επίσημης ούτε της ανεπίσημης, υπάρχουν εκείνοι, και είναι πάρα πολλοί, που κρατάνε άσβεστη τη φλόγα της ελπίδας και είναι φορές που την κάνουν πυρκαγιά που καίει ότι τοξικό υπάρχει και μπορούμε και ρουφάμε καθαρό αέρα.

Είναι όλοι αυτοί οι παραπάνω που η κοινωνία, επίσημη και ανεπίσημη, τους έχει απορρίψει. Και κοντά σ' αυτούς είναι κι άλλοι, όπως οι φοιτητές που πέταξαν έξω τους μπάτσους του Μιχάλη και του Κούλη από τα πανεπιστήμια ή όπως οι εκπαιδευτικοί που όρθωσαν και πάλι ανάστημα στις εμμονικές αντιδραστικές επιδιώξεις της κυρά-Νίκης και πέταξαν για μία ακόμη φορά στον καλάθι των α(χ)ρήστων την αξιολόγησή τους.

Γιατί τα πράγματα είναι απλά. Άλλες οι ανάγκες της πραγματικής κοινωνίας και άλλες οι εικονικές ανάγκες της κενωνίας που θέλει να εμφανίζεται ως κοινωνία, επίσημη ή ανεπίσημη.